

γους ἀκαταλήπτους εἰς πάντας. Ἐφαίνετο χαίρων μὲν κατὰ τι, ἀλλὰ καὶ φοβούμενος ὥσεί εὐρίσκετο ἀπέναντι κατοίκου ἀνωτέρας σφαίρας.

XXXVI.

Ἐν μέσῳ τῆς ὑπὸ πτωμάτων κεκαλυμμένης πεδιάδος τοῦ Βαννίκ, ἐν μέσῳ εὐγενῶν διαλογισμῶν νικητοῦ εὐφραδόμενης ὁ Ῥοβέρτος ἐμειδίασεν ἄκων σχεδόν. Ὁ ὠραίος υἱὸς ἀκόλουθος, ἡρώτησε, εἶχε λοιπὸν ὁ φος ἀγγέλου, εὐγενὲς μέτωπον καὶ κόμην κυματοῦσαν; ὁ Ῥονάλδος ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτοῦ; . . . Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πρὶν ἢ διαδοθῇ τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο συμβάν, ἢ θέλησας μας νὰ διακοινωθῇ εἰς τὸν ἐφημέριον τοῦ φρουρίου. Ἄς ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς Καμ-βουσκανέθ, ἃς προετοιμάσῃ τὴν ἐκκλησίαν διὰ τελετὴν πανηγυρικὴν, ὥστε ὁλόκληρον ἔθνος νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν θεόν, τὸν βοηθήσαντα ἡμῖν πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἀνεξαρτησίας. Ἄς διατάξῃ τὴν συνήθη δι' ὕμναίου βασιλέων πομπήν. Κατὰ τὰς δυστυχεῖς ἡμῶν ἡμέρας διεκόψαμεν γαμήλιον τελετὴν· αὖριον ἅμα τῇ αὐγῇ θὰ παριστάμεθα εἰς τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς τοῦ Λόρν.

Τ Β Λ Ο Σ.

ΠΟΙΗΣΙΑ.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Τὸ ὄνειρον ἀπείρους γράφει μορφὰς ἐντὸς τῆς φαντασίας·
πλὴν τὸ ἐζήτησας, ἐτάφη
ὑπὸ τὴν τέφραν τῆς καρδίας,

Κατόπιν τοῦ ἐνῶ μᾶς σύρει
ἀνὰ τὸ ἄπειρον ὁδεῦον
καὶ ἀναμνήσεις ἐξεγείρει,
τὸ μέλλον, τὸ παρὸν θωπεῦον,

Ἐξαίφνης ὠχρίᾳ καὶ σβύνει
καθὼς τὰ ἄστρον τῆς πρωίας
καὶ τὴν καρδίαν μας ἀφίνει
κατάμονον ἐντὸς σκοτίας.

Καὶ εἴν' ἐκεῖνη ἡ σκοτία
πολὺ τοῦ Ἄδου χειροτέρα·
ἐκεῖ πλανᾶται ἡ ἀνία
καὶ τῆς ἀψίνθου πικροτέρα.

Πλὴν πάλιν τὸνειρον προβάλλει
κουφότερον καὶ τοῦ ἔερος·
δυὰς ἀνθῶν ἀναθάλλει
ἐντὸς αὐτοῦ ἔλπις καὶ ἔρω.

Ἐρως, ἔλπις. Θνητὲ, τὰ μόνον
μάταια δῶρα τῆς ζωῆς σου·
κἂν πρὸς στιγμὴν τερπνὴν εἰκόνα
μᾶς δίδουσι τοῦ παραδείσου.

Χάριν αὐτῶν πῇν ἡρεμίαν,
ἦν πρώτην ἔτρεφον τὰ στήθη,
ἡλλάξαμεν μὲ τρινυμίαν.
Εἰπείτε με, τίς ἡπατήθη;

Ὁ ἔρως πρὸς στιγμὴν θωπεύει,
ἀκτῖνας ἁρμονίας ραίνει·
ἀλλὰ τὸ στήθος μας στεριεύει·
αἰώνιος ὁ πόνος μένει.

Καὶ ἡ ἔλπις μᾶς περιπτύσσει
προβάλλουσα μετὰ στεφάνου·
πλὴν καὶ αὐτὴν περιτυλίσσει
τὸ ἀγνωστον ἐντὸς σαδύνου.

ὦ! εὐτυχής, οὗ ἡ καρδία
τὸ πᾶν μὲ λήθην ἐπιπάσσει·
καὶ νέον ἐν τῇ ἐρημίᾳ
ὄνειρον φῶλον διαπλάσσει.

Τοῦλάχιστον μ' αὐτὸ πλανᾶται
καὶ τὴν ζωὴν δὲν ἄγει μόνος
καὶ ἡ ἀλήθεια κοιμᾶται
καὶ μὲ αὐτὴν ὁμοῦ ὁ πόνος.

II.

Ναὶ, ἀγαπῶ τὰ ὄνειρα, διότι εἶναι πλάνη,
ἀπατηλὸν βαυκάλημα, μυστηριώδες μέλος·
διότι ἂν τὸν β'ον μας τὸ δάκρυ ἐκμυζάνῃ,
γελῶσι κἂν τὰ ὄνειρα, κ' εἶναι γλυκὺς ὁ γέλω.

Ποσάκις δὲν μ' ἐκοίμισαν μὲ τὸ μειδ' ἄμ' αὖ τῶν,
ἐν ᾧ γλυκέα Χερουβείμ, χρυσαὶ ἀποκαλύψεις
ὀρίζοντα διήνοιγον φαιδρὸν πρὸ τῶν ὀμμάτων·
φεῦ, ὅλα ἦσαν μάταια καὶ ἀληθὲς ἡ θλίψις.

ὦ χρόνε! πόσα ἔθαψες σβεσθέντα ὄνειρά μου
καὶ ἦτο κάθε ὄνειρον, σκιά εὐδαιμονίας
διερχομένη ἀμυδρῶς ὑπὸ τὰ ὄμματά μου,
ἦν μέτρη πάλιν ἡ ψυχὴ ζητεῖ μετὰ πικρίας.

Χῦνε, ψυχὴ, τὰ ὄνειρα, τὸν θησαυρὸν σου χῦνε
καὶ πλάττε φάσματα χαρᾶς καὶ τέρψεις πα-
(δεῖσου·
ἀλλ' ὅταν φύγῃ μακρὰν αἰ ἡδοναὶ ἐκείναι,
διπλώσου εἰς τὸν θάνατον καὶ πέσε καὶ κοιμήσου.

Ὅταν, ὡς ῥόδον τὴν πνοὴν μυρόνων τῶν ζεφύρων,
ἀνοίγῃ ἡ καρδίᾳ μας, καὶ πῦρ ἀντλοῦσα θεῖον
εὐαισθησίας, ἔρωτος, στοργῆς ἐκχέῃ μύρον,
δὲν οὐ πλανᾷ ἐν ὄνειρον, τὸν ἔρωτα ἐγκλείον;

Λαμπρὸς ἀδάμας τῆς ζωῆς μὲ θέλητρα μυρία
ἀντανάκλᾳ τὰ φάσματα διὰ λαμπρῶν χρωμάτων
καὶ διαλάμπει ἄγνωστος, παρήγορος μαγεία,
ὅπου τὸ βλέμμα σκελετοὺς διέκρινε φρυάττον.

Εἰπέ μοι ὅταν τῷνειρον ἐκείνο καταδύσῃ,
ὁ ἔρωτ' πῶς θὰ κοιμηθῇ εἰς τ' ἄγονά μας στήθη;
κ' εἰς ποίους κήπους ἡ ἐλπίς τὸν νοῦν μας θὰ
πλανήσῃ,
ἐπὶ τὸν ἔρημος παντοῦ καὶ σιωπῇ καὶ λήθῃ;

Χῦνε, ψυχὴ, τὰ ὄνειρα, τὸν θησαυρὸν σου χῦνε
καὶ πλάττε φάσματα χαρᾶς καὶ τέρψεις πα-
(δεῖσου·
ἀλλ' ὅταν φύγῃ μακρὰν αἰ ἡδοναὶ ἐκείναι,
διπλώσου εἰς τὸν θάνατον καὶ πέσε καὶ κοιμήσου.

Ἐν Ἰσραηλ'.

ΔΗΜ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ.

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ.

Μουσικὸς καὶ θεατρικὸς κόσμος. — Μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ Ῥοσαίνη ὁ Βέρδης προσε-
κάλεσε δι' ἐπιστολῆς τοῦ δημοσιευθείσης ἐν
ταῖς ἐφημερίσι πάντας τοὺς Ἰταλοὺς μου-
σικοδιδασκάλους, ὅπως ὁμοῦ πάντες συνι-
θέσωσιν ἐν Requiem ψαλησόμενον εἰς τι-
μὴν τοῦ μεγάλου διδασκάλου. 13 μουσι-
κοδιδάσκαλοι παρευσιάσθησαν, ὧν ἕκαστος
θὰ συνθέσῃ ἐν τεμάχιον· εἰσὶ δ' οἱ ἐξῆς:
Βέρδης, Ricci, Pacini, Petrella, Gaspari,
Platania, Matellini, Apolloni, Pedroti, Buz-
zola, Nini, Boucheron καὶ Cagnoni. Ἐ-
πειδὴ τὸ Requiem θὰ διαρκέσῃ οὐχὶ πλέον
τῆς 1½ ὥρας, ἕκαστον τεμάχιον θὰ διαρ-
κέσῃ 7 περίπου λεπτά, καὶ οὕτως ἕκαστος
τῶν 13 τούτων μουσικῶν 7 λεπτῶν σύν-
θεσιν ἀναλαμβάνει. Αἱ συνθέσεις ἄπασαι θὰ
ἀποσταλῶσι μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου εἰς
τὴν ἐν Μεδιολάνοις ἐπιτροπὴν, ἥτις θέλει
ἀναλάβει τὴν συνένωσιν τῶν τεμαχίων.

— Ἐν τῷ θεάτρῳ Opera-Comique, τῶν
Παρισίων παρεστάθη ἐσχάτως μελόδραμά
τι Fontaine de Berny ἐπιγραφόμενον τοῦ
μουσικοδιδασκάλου Adolphe Nibelle, ὅπερ
ἐπαινεῖται πολὺ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων.

— Ἐν τῇ Γαλλικῇ πόλει Reims ἔλαβε
χώραν περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Μαΐου
μουσικὸς διαγωνισμὸς, εἰς ὃν συνήχθησαν
220 μουσικαὶ ἐταιρίαι Γαλλικαὶ καὶ Βελ-
γικαί. Ἡ société chorale τῆς Gand ἔλαβε
τὸ ἀ. βραβεῖον.

— Ἡ μουσικὴ ἐορτὴ τῆς Βοστῶνος, ἣν
ἀνηγγείλαμεν ἐν τινι τῶν προλαβόντων
φύλλων, ἐτελέσθη κατ' αὐτάς. Διήρκεσεν 6
ἡμέρας, εἰσεπράχθησαν δὲ 360,000 δόλαρ.
Ἰδίως διεκρίθη ὁ τῆς 6. πράξεως τοῦ Ῥα-
ψωδοῦ τοῦ Βέρδης χορὸς τῶν Ἀθιγγάνων,
καθ' ὃν διακόσιαι σφύρκι ἐκτύπων 100
βαρυτάτους ἄκμονας. Ἡ ἐορτὴ ἤρχισε μὲ
τὸ ἄσπμα Hail Columbia ψαλὲν ὑπὸ 10,000
φωνῶν συνοδευομένων ὑπὸ 9500 ὀργάνων
καὶ 6 διαφόρου διαμέτρου κανονίων ἀνα-
πληροῦντων τὰ μεγάλα τύμπανα.